

Amikor

Amikor a kötelék
már nem csak az igaz figyelem
hiánya, vagy a magára maradó test
tompá nehezéke. Ilyenkor az első
pillanat az, hogy visszatalál
a név. Régóta erre várunk.
Aztán valahogy könnyebb lesz a levegő,
és már nem arra figyelsz,
hogy végigcsináld a mozdulatot;
majd megszűnik a test
eddig észrevétlen húzása:
könnyebben mozogsz
ebben a lapjára fordult kockatérben.
A kötelék még kötelék ugyan,
de vékonyabb: elereszthetőbb.

Mást vártál

Azt vártad, hogy a folyó majd
maga alá gyűri a várost,
hogy a szünetet tartó tömör tér,
vagy az itt megpihenő,
márvány alá rejtett föld,
amelyet azért taposol, hogy végre
valahol megszakadjon,
majd némi feloldozást kínál.

Nem gondoltad volna, hogy e békés
tömeg úgy ékelődik a város szorításába,
ahogyan egy test eltűnik a másik alatt:
levegőt vártál, és rád nyitott tereket,
ahol végre egyedül állhatsz.